

AGNIESZKA GROMKOWSKA-MELOSİK

ORCID: 0000-0002-6303-0384

*Uniwersytet im. Adama Mickiewicza
w Poznaniu*

GENEZA I ROZWÓJ RANKINGÓW UCZELNI WYŻSZYCH

ABSTRACT. Gromkowska-Melosik Agnieszka, *Geneza i rozwój rankingów uczelni wyższych* [Genesis and Development of Academic Rankings]. *Studia Edukacyjne* nr 60, 2021, Poznań 2021, pp. 71-86. Adam Mickiewicz University Press. ISSN 1233-6688. DOI: 10.14746/se.2021.60.4

The Author of the article reconstructs the origin and development of rankings of higher education institutions. In the first part the current ranking are listed and the importance of rankings for universities is stressed. Next, the beginning of American rankings in the XIXth century is presented as well as turning points in methodologies of evaluation. The rankings created by Charles Babcock and James McKeena Cattell in the first decades of XXth century are analysed. The special attention is paid to changes in criteria used to assess the educational institutions in subsequent decades. In conclusion part the Author criticizes rankings for one-dimensional and reductionist approach to academic world.

Key words: academic rankings, history, development, global higher education

W ostatnim okresie osiągnięcie jak najwyższego miejsca w światowych rankingach uczelni wyższych stało się jednym z ważnych celów władz rektorskich niemalże we wszystkich krajach. Miejsce to staje się niejako wizytówką „klasy” uczelni, symbolem jakości prowadzonych w niej badań naukowych i kształcenia. Rankingi wzbudzając ogromne emocje, nie są jednak postrzegane bezkrytycznie. Stanowią źródło licznych kontrowersji, szczególnie w kwestii stosowanych w nich kryteriów. Kwestii tej poświęciłam jeden z moich artykułów¹.

Wśród kilkudziesięciu współczesnych światowych rankingów najbardziej znaczące i cenione, jak również medialnie nośne są: Academic Ranking of

¹ A. Gromkowska-Melosik, *Globalne rankingi uniwersytetów i akademicka gra o status*, *Studia Edukacyjne*, 2015, 37, s. 7-22.

World Universities tworzony przez Shanghai Hiao Tong University (w Polsce nazywany rankingiem szanghajskim), The Times Higher Education Supplement – QS World University Ranking określany w skrócie jako Times QS, Leiden University Ranking, Taiwan Higher Education i The Accreditation Council Ranking². Wszystkie mają wymiar globalny, ponieważ pozycjonują uczelnie wyższe na całym świecie.

Celem niniejszego artykułu jest uchwycenie genezy i przedstawienie rozwoju rankingów uczelni wyższych. Już na wstępie chciałabym stwierdzić, że dane dotyczące tego zagadnienia, szczególnie w odniesieniu do okresu sprzed II wojny światowej, są fragmentaryczne, a niekiedy zdumiewająco sprzeczne.

Wydaje się, że rankingi są wynalazkiem ostatniego pięćdziesięciolecia, jednak w rzeczywistości ich historia sięga XIX wieku, kiedy to w 1867 roku Kongres Stanów Zjednoczonych powołał rządowy wydział edukacji (naprzemiennie nazywany The Office of Education i The Bureau of Education) z siedzibą w Waszyngtonie. Jego celem miało być

zbieranie danych statystycznych i faktów ukazujących stan i postęp edukacyjny w poszczególnych stanach, a następnie rozpowszechnianie ich (...) aby służyły pomocą w ustanowieniu i utrzymywaniu efektywnie działających systemów szkolnych³.

Trzy lata później, w roku 1870, tenże wydział zaczął cyklicznie wydawać informator odnośnie instytucji szkolnictwa wyższego. Zawierał on ich klasyfikacje według kategorii instytucjonalnych: uniwersytety, koledże, wyższe szkoły nauk ścisłych, wyższe szkoły zawodowe⁴, jak również takich kryteriów, jak: personel dydaktyczny, liczba przyjętych studentów, liczba uzyskiwanych tytułów licencjata i magistra⁵, a także wielkości posiadanego księgozbioru bibliotecznego oraz finansowania, również przez organizacje religijne⁶. Pełnomocnikiem rządowym wydziału edukacji (komisarzem) był John Eaton, który w raporcie z 1875 roku zwrócił uwagę na niedoskonałość wydawanych informatorów i potrzebę stworzenia pełnej listy instytucji edukacji wyższej. To z jego inicjatywy powstało Centrum Narodowych Statystyk Edukacyjnych⁷.

² *University Rankings: Theoretical Basis, Methodology and Impacts on Global Higher Education*, edited by Jung Cheol Shin et al., 2011.

³ W. Vance Grant, *Statistics in the U.S. Department of Education: Highlights from the Past 120 Years*, [w:] *National Center for Educational Statistics, 120 Years of American Education: A Statistical Portrait*, red. T.E. Snyder, 1993, s. 1.

⁴ A. Usher, *A short global history of rankings*, [w:] *Global Rankings and the Geopolitics of Higher Education: Understanding the influence and impact of rankings on higher education, policy and society*, red. E. Hazelkorn, New York – London 2017, s. 23-24.

⁵ W. Vance Grant, *Statistics in the U.S. Department of Education*, s. 1.

⁶ D.S. Webster, *Academic Quality Rankings of American Colleges and Universities*, Illinois 1986, s. 21.

⁷ W. Vance Grant, *Statistics in the U.S. Department of Education*, s. 3.

W 1890 roku do klasyfikacji, którą można nazwać pewną formą rankingu, włączono instytucje prywatne oraz kryterium przychodów i wartości majątku trwałego instytucji edukacji wyższej. Natomiast w 1920 dodano do niego szczegółowe zestawienie wydatków i przychodów instytucji szkolnictwa wyższego według źródeł i funduszy⁸. Po piętnastu latach wydawania rankingu jednym z istotnych kryteriów pozycjonowania stała się także popularność danej instytucji⁹.

Warto dodać, że w raportach US Bureau of Education widniały oddzielne zestawienia instytucji kształcenia wyższego dla kobiet, zawierające 136 koledży, jednak nie pozycjonowano ich aż do roku 1888, kiedy to podzielono je na grupy A – włączające instytucje funkcjonujące na podstawie „zwyczajowego programu koledży sztuki (arts)” i B – do których zaklasyfikowano pozostałe instytucje¹⁰. W pierwszej grupie znalazły się: The Society of Collegiate Education of Women (obecny Radcliffe), Smith, Wellesley, Vassar, Wells, Ingham University, Bryb Mawr oraz Mount Holyoke Seminary and College.

Oddzielny ranking dla uczelni kobiecych sporządzano do 1911 roku, kiedy zakwestionowano podział na dwie grupy jako „niesatysfakcjonujący” i włączono żeńskie placówki do głównego zestawienia¹¹.

Swoisty zwrot w metodologii rankingu wydawanego przez US Bureau of Education nastąpił w 1910 roku, kiedy to American Association Universities (AAU) podczas konferencji w Charlottesville (University of Virginia) uznało, że dotychczasowe rankingi nie spełniają kryterium obiektywności. Zdecydowano więc o stworzeniu zespołu oceniającego, w skład którego miały wejść osoby nie związane w żaden sposób z rankingowanymi placówkami.

Przyjmując taki punkt widzenia, do współpracy w ramach US Bureau of Education zaproszono byłego rektora Uniwersytetu w Arizonie, dra Kendricka Charlesa Babcocka¹². Odwiedził on instytucje kształcenia wyższego, odbywając konsultacje z rektorami, dziekanami i osobami zarządzającymi kształceniem oraz przeanalizował dokumentację studentów¹³. Na tej podstawie sklasyfikował 344 instytucje edukacji wyższej w Stanach Zjednoczonych w czterech grupach (nazwanych klasami), przy czym ostatnia z nich podzielona została na dwie warstwy. Do grupy pierwszej zaliczono te instytucje, których absolwenci studiów licencjackich kończyli program magisterski w mniej niż rok, do drugiej – tych, którzy czynili to w rok, do trzeciej – w dwa

⁸ Tamże.

⁹ A. Usher, *A short global history of rankings*, s. 26.

¹⁰ D.S. Webster, *Academic Quality Rankings of American Colleges and Universities*, s. 29.

¹¹ Tamże, s. 31-32.

¹² P.P. Claxton, *An Explanatory Statement in Regard to 'A Classification of Universities Universities and Colleges with reference to bachelor's degrees*, Washington 1912, s. 5.

¹³ D.S. Webster, *Academic Quality Rankings of American Colleges and Universities*, s. 33-34.

lata i do czwartej – ponad dwa lata¹⁴. Do instytucji pierwszej klasy zaliczono między innymi: Brown, California, Chicago, Columbia, Cornell, Harvard, Illinois, Iowa State, John Hopkins, Massachusetts Institute of Technology, Pennsylvania, Princeton, Radcliffe College, Virginia, Washington, Yale¹⁵.

Ranking Charlesa Babcocka określany jest mianem pierwszego instytucjonalnego rankingu. Wprawdzie opublikowany tylko w postaci okólnika i rozesyłany „poufnie” do zainteresowanych dziekanów¹⁶, został jednak przechwycony przez popularną prasę i dzięki temu zyskał ogromne zainteresowanie¹⁷. O znaczeniu rankingu świadczy także opublikowana przez ówczesnego rządowego komisarza edukacji, Philandera Priestleya Claxtona książka *An Explanatory Statement in Regard to 'A Classification of Universities'*¹⁸ z 1912 roku. Znajdujemy w niej wyczerpujący opis zastosowanej przez Babcocka metody oraz jej krytykę.

Bez wątpienia, kluczowy wpływ na rozwój rankingów uniwersyteckich miały dwie publikacje, które pojawiły się na przełomie wieku XIX i XX¹⁹. Pierwszą było debiutanckie wydanie *Who's Who in America. A Biographical Dictionary of Notable Living Men and Women Alberta Nelsona Marquisa* (Chicago 1899)²⁰. Zawierało ono zestawienie biogramów 8602 najbardziej znaczących obywateli Stanów Zjednoczonych wraz z posiadanym przez nich wykształceniem oraz zajmowaną pozycją społeczno-zawodową. We wstępie do tomu można przeczytać, że zawiera on opis biograficzny osób, których kariery cieszą się największym zainteresowaniem społecznym,

ludzi, którzy tworzyli historię Narodu, jego państwowość i samorządność, twórców amerykańskiej literatury, edukatorów młodzieży, liderów religijnych, naukowych, ekonomicznych, społecznych, wojskowych, produktywnych i artystycznych działań, którzy w niezliczonych rodzajach użytecznych i poważanych wysiłków przyczynili się najbardziej do amerykańskiego postępu²¹.

Dane do *Who's Who in America*, zgodnie z deklaracją redaktora, zostały zebrane „z pierwszej ręki”, ale gdy było to niemożliwe, pozyskiwano je ze wszystkich dostępnych źródeł, a następnie „korygowano i zatwierdzano”²².

¹⁴ K.Ch. Babcock, *A Classification of Universities and Colleges With Reference to Bachelors Degree*, Washington 1911, s. 5.

¹⁵ Tamże, s. 6-15.

¹⁶ Tamże.

¹⁷ A. Usher, *A short global history of rankings*.

¹⁸ P.P. Claxton, *An Explanatory Statement in Regard to 'A Classification of Universities'*, s. 8.

¹⁹ Por. także D.S. Webster w książce: *Academic Quality Rankings of American Colleges and Universities*.

²⁰ *Who's Who in America. A Biographical Dictionary of Notable Living Men and Women*, red. A.N. Marquis, J.W. Leonard, Chicago 1899-1900.

²¹ Tamże, s. I.

²² Tamże.

Druga wspomniana publikacja to pierwszy numer *American Men of Science*, autorstwa Jamesa McKeena Cattella (1906)²³ z Columbia University, uznawanego za pioniera akademickich rankingów. W tabelach jego autorstwa uczelnie wyższe były pozycjonowane według statusu ich absolwentów. W latach 1906-1938 autor ten publikował zestawienia najbardziej znanych naukowców amerykańskich wraz z danymi dotyczącymi ukończonych przez nich uniwersytetów, otrzymanych wyróżnień honorowych, uzyskanych tytułów oraz miejsca zatrudnienia. Seria zatytułowana w późniejszym okresie *American Men of Science: A Biographical Directory*²⁴ posłużyła jako podstawa do tworzenia kolejnych rankingów akademickich²⁵ (opartych na zmieniających się kryteriach). W pierwszej edycji tego rankingu umieszczono 4000 mężczyzn, w ostatniej wydanej przez Jamesa McKeena Cattella – 28 000 (obecnie publikacja ta nosi nazwę *American Men and Women of Science* i w roku 1971 do rankingu tego włączono kobiety).

W kontekście rankingowym zestawienia Jamesa McKeena Cattella miały ukazywać „naukową siłę uniwersytetów” oraz reputację i status zatrudnionych w nich naukowców oraz prowadzonych przez nich badań²⁶. Istotnym wskaźnikiem była też liczba zatrudnionych „gwiazd” akademickich, czyli profesorów najbardziej rozpoznawalnych względem ogólnej liczby naukowców i wykładowców. Badaniami objęto piętnaście najlepszych uniwersytetów (Harvard, Chicago, Columbia, John Hopkins, Yale, Cornell, Wisconsin, MIT, Michigan, California, Stanford, Princeton, Illinois, Pensylwania, Clark) w dwunastu dyscyplinach naukowych (nauki ścisłe i nauki społeczne)²⁷.

Różne źródła podają odmienne i zmieniające się w czasie kryteria stosowane w rankingu Jamesa McKeena Cattella. Można jednak odwołać się do jego własnego komentarza, zgodnie z którym celem miało być pozycjonowanie uczelni wyższych na podstawie ich potencjału naukowego. Stąd owe wyłonię z czasem dwa najważniejsze kryteria, które dotyczyły efektywności instytucji i reputacji instytucji. Pierwsze związane było z liczbą wypromowanych doktorantów i liczbą publikacji naukowych, drugie – z subiektywną pozycją uczelni w opinii akademików²⁸.

Dane z zestawienia Jamesa McKeena Cattella oraz opis zastosowanej metodologii wielokrotnie publikowano na łamach czasopisma „Science” (po raz

²³ D.S. Webster, *Academic Quality Rankings of American Colleges and Universities*, s. 11.

²⁴ Wydana pod tym tytułem w roku 1910.

²⁵ D.S. Webster, *Academic Quality Rankings: Why they Developed in United States and not Europe*, History of Higher Education Annual, 1982, 2, s. 115.

²⁶ J.A. Davies, M.A. Farrell, *The Market Oriented University: Transforming Higher Education*, Cheltenham 2016, s. 39.

²⁷ D.S. Webster, *Academic Quality Rankings of American Colleges and Universities*, s. 14.

²⁸ J. McKeen Cattell, *A Further Statistical Study of American Men of Science*, „Science” New Series, 1910, 32, 827, s. 634.

pierwszy 23, 30 listopada i 7 grudnia 1906), a jego prace były najczęściej wykorzystywanym materiałem źródłowym w ocenie prestiżu uniwersytetów²⁹. 20 listopada 1910 roku wyniki jego zestawień omówiono na pierwszej stronie „The New York Times Sunday Magazine”, określając je „jednym z najciekawszych dokumentów, jakie świat edukacji widział od dłuższego czasu”. Co ciekawe, artykuł służył nie tyle omówieniu pozycji uniwersytetów (choć pokazywał ich potencjał, wymieniając poszczególne placówki oraz ich pozycję w określonych dyscyplinach), ile dawał wyraz niepokojom związanym z obniżeniem standardów w świecie naukowym i „spadku liczby wybitnych umysłów” wśród kadry akademickiej, która – jak to ujęto – tylko „jest nieznacznie lepsza od urzędników państwowych, (...) i pracuje rutynowo”³⁰.

Z kolei, swoistym pionierskim rankingiem uniwersytetów brytyjskich była książka Havelocka Ellisa *A Study of British Genius* (1904), opisująca biografie najbardziej wpływowych Brytyjczyków, którzy „zbudowali angielską cywilizację”. W jego zestawieniu znalazło się 1030 osób, w tym 55 kobiet. Jednym z ważnych kryteriów, poza między innymi pochodzeniem, wykształceniem i zawodem ojca, był ukończony uniwersytet. Nietrudno przewidzieć, że osoby te były absolwentami najbardziej prestiżowych instytucji edukacji wyższej, takich jak Oxford (43%), Cambridge (33%), czy Trinity College (5%)³¹.

Następnie, w 1900 roku Alick Henry Herbert Maclean w książce *Where we get our best men, some statistics showing their nationalities, counties, towns, schools, universities, and other antecedents*, dotyczącej lat 1837-1897, wydanej w Londynie, dokonał zestawienia oraz prezentacji najwybitniejszych amerykańskich naukowców i biznesmenów w tym okresie. Znaczącą rolę odgrywała w nim instytucja, w której dana osoba uzyskała wyższe wykształcenie. Na tylnej okładce książki umieszczono zestawienie uniwersytetów oparte na liczbie wybitnych absolwentów, co wyraźnie wskazywało na zależność ich pozycji od Almae Matris. W ten sposób powstał ranking uniwersytetów, które posiadały największą liczbę absolwentów odnoszących widoczny w skali kraju sukces społeczno-zawodowy³².

W tym samym okresie The American Medical Association opracowało własny ranking, oparty na wielu wskaźnikach. Uwzględniał on następujące kryteria oceny instytucji: wymagania wstępne od kandydata, program nauczania, jakość budynków i wyposażenia, udogodnienia dla studiujących (np. opieka medyczna i ambulatorium), równowaga między personelem dy-

²⁹ Tamże.

³⁰ *America's Great Scientist Rapidly Decreasing*, „The New York Times Sunday Magazine”, 20 November 2010, <http://www.sundaymagazine.org/wp-content/uploads/19101120-2-americas.pdf>

³¹ H. Ellis, *A Study of British Genius*, London 1904, s. 144.

³² A.H.H. Maclean, *Where we get our best men, some statistics showing their nationalities, counties, towns, schools, universities, and other antecedents, 1837-1897*, London 1910.

daktycznym i badawczym, typ placówki (bezpłatna/płatna), a także posiadanie takich zasobów, jak muzeum, biblioteka. W każdym z tych kryteriów dokonywana ocena mieściła się w skali 0 - 10 punktów. Schemat ten zyskał popularność i właśnie według niego zaczęto tworzyć kolejne rankingi uniwersyteckie³³.

Z kolei w 1925 roku powstał ranking „The Study of the Graduate Schools of America”, autorstwa Raymonda M. Hughesa³⁴ rektora Association of American Colleges, oparty na reputacji instytucji. Zestawił on 24 programy studiów magisterskich prowadzonych przez 38 uniwersytetów posiadających prawo doktoryzowania. Ocena „wyróżniający się” lub „adekwatny” została przeprowadzona w 35 kategoriach, między innymi: potencjału kadry prowadzącej doktoraty oraz istniejących warunków instytucjonalnych w tym zakresie, a także na podstawie opinii personelu akademickiego. W ten sposób przypisano instytucjom pozycję w rankingu i wyłoniono te, które zostały uznane za najlepsze w kraju³⁵. Raymond M. Hughes uważał, że ranking będzie bardzo przydatny dla rektorów i dziekanów koledży poszukujących znakomitego personelu naukowo-dydaktycznego³⁶. Na szczycie tabeli znalazły się: Chicago, Harvard, Columbia, Yale, Winsconsin, Princeton, John Hopkins, Michigan, Berkeley i Cornell³⁷.

Ten typ rankingu stał się obowiązujący aż do 1958 roku³⁸. Wtedy opracowano nową metodologię pozycjonowania instytucji kształcenia wyższego. Na jej podstawie Hayward Keniston przygotował ranking dwudziestu pięciu najlepszych uniwersytetów należących do Association of American Universities. Do absolutnej czołówki w raporcie „Graduate Study and Research in the Arts and Sciences of University of Pennsylvania” trafiły: Harvard, Berkeley, Columbia, Yale, Michigan, Chicago, Princeton, Wisconsin, Cornell, Illinois³⁹. Ranking Kenistona pozycjonował uniwersytety w czterech dziedzinach nauk: humanistycznych, społecznych, biologicznych i fizycznych.

³³ A. Usher, *A short global history of rankings*.

³⁴ Pierwsza edycja, przygotowana w 1924 roku, objęła 38 uniwersytetów posiadających uprawnienia do doktoryzowania, druga edycja rankingu z 1934 roku klasyfikowała 59 takich instytucji.

³⁵ *Reputational Studies of Graduate Education*, AAHE/Eric Higher Education Research Report, May 1980, 9(5), s. 4.

³⁶ E.G. Bogue, K.B. Hall, *Quality and Accountability in Higher Education, Improving Policy, Enhancing Performance*, London 2003, s. 52.

³⁷ H.D. Graham, N. Diamond, *The Rise of American Research Universities, Eliters and Challengers in the Postwar Era*, London 1997, s. 39; por. także J. Cheal Shin, R.K. Toutjoushian, *The Past, Present and the Future of University Rankings*, [w:] *University Rankings. Theoretical Basis, Methodology, and Impacts on Global Higher Education*, London 2011, s. 2.

³⁸ D.S. Webster, *Academic Quality Rankings of American Colleges and Universities*, s. 18.

³⁹ H.D. Graham, N. Diamond, *The Rise of American Research Universities*, s. 39.

Oceniający dwa powyższe rankingi (Haywarda Kenistona i Raymonda M. Hughesa) Alan Cartter zarzucił im następujące błędy:

brak oddzielenia miar jakości wykładowców od miar jakości kształcenia, faworyzowanie własnej Almae Matris, wybór dziekanów wydziałów jako osób oceniających, którzy (...) rzadko są najwybitniejszymi uczonymi w swoich dziedzinach⁴⁰.

W roku 1930 ranking „American Colleges and Men of Mark” przygotowała para autorów: Beverly Waught Kunkel i Donald B. Prentice. Wyraźnie sprecyzowali swój cel; interesowało ich poznanie elementów warunkujących sukces instytucji, a za „najbardziej wiarygodną miarę” tego sukcesu uznali „jakość produktu”. Szkoły wyższe zostały przez nich uszeregowane według liczby absolwentów, których biogramy znalazły się w *Who is Who in America*. Swoje zestawienia publikowali do końca lat 50⁴¹.

Kolejny ważny moment w historii rankingów miał miejsce w 1966 roku, kiedy to American Council on Education opublikował ranking „An Assessment of Quality in Graduate Education. A Comparative Study of Graduate Departments in 29 Academic Disciplines”, pozycjonujący 100 instytucji (94 z nich wchodziły w skład Council of Graduate Schools; uwzględniono też sześć uniwersytetów, które doktoryzowały przynajmniej sto osób w ostatnim dziesięcioleciu). Instytucje te uszeregowano według reputacji i statusu⁴². Oceny dokonywało 4000 zewnętrznych ekspertów (900 dziekanów wydziałów, 1700 wybitnych naukowców seniorów i 1400 młodszych uczonych, będących nie więcej niż dziesięć lat po studiach), przy czym uwzględniono 1663 programy studiów magisterskich w poszczególnych 29 dyscyplinach⁴³. Autorem koncepcji był wiceprezydent Rady – Allan Murray Cartter. W swojej metodologii oparł się na ocenie wykształcenia absolwentów danych instytucji poprzez opinie osób ze świata naukowego, które nazwał „wypowiedziami biegłych”⁴⁴, jak również na ocenie zbiorów bibliotecznych, publikacji oraz różnego rodzaju naukowych tytułów honorowych wykładowców i wyników studentów w standaryzowanych tekstach⁴⁵. Oceniano także jakość ówczesnie zatrudnionego personelu akademickiego na poziomie studiów magisterskich (*graduate faculty*) pod kątem kompetencji akademickich i osiągnięć w nastę-

⁴⁰ *Reputational Studies of Graduate Education*, s. 5.

⁴¹ B.W. Kunkel, D.B. Prentice, *The Colleges' Contributions to Intellectual Leadership*, Bulletin of the American Association of University Professors (1915-1955), 1931, 17, 3, s. 249.

⁴² A. Cartter, *An Assessment of Quality in Graduate Education*, A Comparative Study of Graduate Departments in 29 Academic Disciplines, 1966, s. 128.

⁴³ Tamże, s. 12.

⁴⁴ Tamże, s. 8.

⁴⁵ L. Wilson, *Foreword*, [w:] A. Cartter, *An Assessment of Quality in Graduate Education*, s. VIII.

pującej skali: wyróżniający, silny, dobry, dostateczny, marginalny, niedostateczny. Z kolei, drugie kryterium dotyczyło oceny instytucji pod kątem jej potencjału w zakresie kształcenia doktorantów, w obszarach: „dyspozycyjności kadry akademickiej i jej kompetencji, programów nauczania, warunków (*facilities*) edukacyjnych i badawczych, jakości absolwentów studiów magisterskich i innych czynników, które mogą mieć wpływ na efektywność programu doktoranckiego”. Oceniający mogli zaznaczyć swoją opinię w skali: niezwykle atrakcyjne, atrakcyjne, akceptowalne, nieatrakcyjne. Wreszcie, trzecie kryterium odnosiło się do potencjału w obszarze zarządzania instytucją, standardów spełnianych przez młodych wykładowców i ogólnego „oszacowania” środowiska akademickiego danej instytucji. Tutaj oceniający miał za zadanie osądzić potencjalną kontynuację obecnych trendów na najbliższe 5 - 10 lat w zakresie wsparcia finansowego w skali: względna poprawa, taka sama pozycja, względne pogorszenie⁴⁶. Allan Murray Cartter był świadomy istoty krytyki zastosowanego przez siebie podejścia, które oskarżano o „ustalenie porządku dziobania”, „wzmacnianie ego uniwersytetów należących do ligi bluszczowej”, „rozcieńczanie danych przez osoby, które nie rozumieją pojęcia jakości”, czy też „kompedium plotek”⁴⁷.

Podobnie jak w poprzednich rankingach, w czołówce znalazły się uznawane za elitarne uniwersytety: California Berkeley, Harvard, Wisconsin, Michigan, Stanford, Yale, Columbia, Illinois, Chicago, Princeton, UCLA, John Hopkins, Cornell, Pennsylvania, Minnesota⁴⁸.

W 1970 powstał w Stanach Zjednoczonych następny typ rankingu „A Rating of Graduate Programs”. Jego autorami, na zlecenie American Council of Education, byli Kenneth D. Roose i Charles J. Anderson. Oceniano w nim programy nauczania oferowane w różnych dyscyplinach naukowych w 130 instytucjach edukacji wyższej. Ocenę formułowali profesorowie⁴⁹. W powstałym raporcie umieszczono wyłącznie oceny poszczególnych wydziałów, jednak czasopisma „Journal of Higher Education” i „Nesweek” wykorzystały te dane do stworzenia rankingu instytucjonalnego⁵⁰. W. Patric Dolan w książce *Ranking Game The Power of the Academic Elite* nazwał go ironicznie „ilościowymi plotkami” i – bardzo krytycznie – „regresywnym instrumentem normalizacji, która nie ma uzasadnionego celu kulturowego lub ludzkiego, a służy głównie rządowej, zawodowej, administracyjnej lub biurokratycznej

⁴⁶ A. Cartter, *An Assessment of Quality in Graduate Education*, s. 12.

⁴⁷ Tamże, s. 8.

⁴⁸ Tamże, s. 107.

⁴⁹ K.D. Roose, Ch.J. Anderson, *A Rating of Graduate Programs*, Washington 1970; E.G. Bogue, K.B. Hall, *Quality and Accountability in Higher Education*, s. 53-54.

⁵⁰ Podają za: L. Myers, J. Robe, *College Rankings: History Criticism and Reform*, [w:] *College Rankings: History, Criticism and Reform*, Washington 2009, s. 14.

wygodzie”⁵¹. Pomimo zarzucanych rankingowi ograniczeń, które dostrzegli również sami autorzy pisząc o „powierzchnowości wyłącznego polegania na reputacji jako mierze jakości”⁵², uznawany był przez długi czas za najlepsze źródło informacji o jakości studiów magisterskich i doktoranckich⁵³.

Lata 70. to czas powstania szeregu kolejnych amerykańskich rankingów w różnych obszarach edukacji wyższej. Warto wspomnieć o rankingu Claude’a Welcha, dziekana Graduate Theological Union in Berkeley, instytucji kształcenia wyższego w obszarze teologii oraz seminariów duchownych w 1971 roku, który dokonał ich podziału na sześć grup według jakości. Można dodać, że kierujący instytucjami, które zostały zakwalifikowane do najniższych grup chciały wytoczyć autorowi „Graduate Education in Religion: A Critical Appraisal” proces sądowy⁵⁴. Z kolei w 1974 roku Peter Blau i Rebecca Zames Margulies opracowali ranking wyższych szkół zawodowych „The Pecking Order of the Elite: America’s Leading Professional Schools”⁵⁵.

Kolejny ranking najlepszych instytucji edukacyjnych został opracowany przez Everetta C. Ladda oraz Seymoura Martina Lipseta w 1977 roku i opublikowany w czasopiśmie „The Chronicle of Higher Education” 15 stycznia 1979 roku pod tytułem *How Professors Rated Faculties in 19 Fields*. Oceniono w nim 19 dyscyplin akademickich, takich jak: rolnictwo i leśnictwo, chemia, ekonomia, nauki biologiczne, edukacja, biznes, inżynieria, historia, język angielski, prawo, języki obce, matematyka i statystyka, medycyna, fizyka, muzyka, nauki polityczne, socjologia, filozofia i psychologia. Uczyniono to na podstawie opinii 4400 członków personelu akademickiego ze 161 instytucji edukacji wyższej. Każdy oceniał mając podać pięć najlepszych wydziałów z danej dyscypliny na poziomie krajowym oraz wskazać wśród nich numer jeden, pod względem jakości i prestiżu. W czołówce znalazły się tradycyjnie najlepsze amerykańskie uniwersytety: Harvard, Yale, Stanford, California Berkeley, Michigan, Princeton, Massachusetts Institute of Technology, Pennsylvania, Chicago, Columbia, Cornell.

W kolejnych próbach pozycjonowania uniwersytetów dostrzeżono znaczenie dwóch narzędzi stworzonych na początku lat 60. przez Instytut Informacji Naukowej (Institute for Scientific Information) Thomson Reuters: Science Citation Index oraz Social Science Index. Wykorzystano je w kontek-

⁵¹ W. Dolan, *The Ranking Game: The Power of the Academic Elite*, 1976, s. I.

⁵² K.D. Roose, Ch.J. Anderson, *A Rating of Graduate Programs*, s. 2.

⁵³ *National Research Council, An Assessment of Research-Doctorate Programs in the United States: Biological Sciences*, Washington 1982.

⁵⁴ D.S. Webster, *Academic Quality Rankings of American Colleges and Universities*, s. 12.

⁵⁵ P. Blau, R. Zames Margulies, *The Pecking Order of the Elite, America’s Leading Professional Schools Change*, November 1973, 5, 9.

ście bibliometrycznym i w rezultacie – do rankingowania szkół wyższych⁵⁶. Na tej też podstawie John Robey sporządził ranking wydziałów politologicznych. Zwrócił on, do pewnego stopnia krytycznie, uwagę na dwie ważne kategorie wykorzystywane do pozycjonowania instytucji edukacji wyższej: reputację i produktywność⁵⁷. Koncepcja „posiadającej prestiż jakości” (*reputed quality*) i „posiadającej prestiż siły” były jego zdaniem obciążone ryzykiem błędu, podobnie jak koncepcja „cieszącej się prestiżem władzy”. Pisał o tym w następujący sposób: „dany wydział może mieć reputację doskonałego, a jednak publikować niewiele, inny może być niezwykle produktywny i nie mieć prestiżowej oceny”⁵⁸. Logicznie miarodajną kategorią pozycji wydziałów powinien być, jego zdaniem, nie tyle ich prestiż w środowisku naukowym, co liczba i jakość publikacji ich pracowników, określana mianem produktywności. W opublikowanych przez siebie tabelach John Robey zestawiał rankingi uniwersytetów według ich szacowanego przez ekspertów prestiżu z rankingiem, w którym kryterium była liczba opublikowanych artykułów w prestiżowych czasopismach w przeliczeniu na osobę. Wyniki okazały się zaskakujące. W pierwszej dziesiątce najbardziej produktywnych instytucji nie znalazła się ani jedna z uczelni uznawanych za najbardziej prestiżowe, a były w niej natomiast: Florida-Atlantic, Carnegie-Mellon, Kentucky, Emory, Rochester, Florida State, Iowa, California Riverside, Michigan State, Georgia. Stanford University zajął 13. miejsce, Harvard University uplasował się na 30. pozycji, University of California, Berkeley na 39., na 40. Yale University, a pozostałe elitarne placówki nie znalazły się w pierwszej sześćdziesiątce⁵⁹.

W 1982 roku National Research Council przygotował wielotomowy *Assessment of Research Doctorate Programs in United States*. Łącznie oceniono 2699 programów w 32 dyscyplinach naukowych w 288 instytucjach. Wykorzystano w niej szereg różnorodnych danych. Były to między innymi wielkość programu, charakterystyka wykładowców, uczestników i absolwentów. W tym ostatnim przypadku jednym z najważniejszych kryteriów była liczba absolwentów, którzy w trakcie studiowania otrzymali stypendia krajowe lub granty, mediana okresu od przyjęcia na pierwszy rok studiów aż do uzyskania doktoratu oraz liczba osób, które wraz z obroną doktoratu uzyskały propozycję zatrudnienia, także na uniwersytetach posiadających prawo do doktoryzowania. Uwzględniono również status i reputację programów, z wykorzystaniem takich kryteriów, jak: naukowe kompetencje „personelu akademickiego”, wspomniana efektywność programu w kształceniu ba-

⁵⁶ D.S. Webster, *Academic Quality Rankings of American Colleges and Universities*, s. 11.

⁵⁷ J. Robey, *Political Science Departments: Reputations versus Productivity*, *Political Science?*, Spring 1979, 12, 2.

⁵⁸ Tamże, s. 202-203.

⁵⁹ Tamże, s. 204-207.

daczy/naukowców oraz na przykład wielkość biblioteki uniwersyteckiej⁶⁰. Przy opracowywaniu tych danych wykorzystano analizę statystyczną, której wyniki przedstawiono w formie mało czytelnej dla przeciętnego odbiorcy – „niekończących się kolumn danych kolejnych instytucji w poszczególnych dyscyplinach, (...) bez podsumowania (...) lub rankingowania ich w jakikolwiek sposób”. Autor powyższego komentarza – David Webster przyrównał wielotomowy ranking do „książki telefonicznej Manhatanu, która byłaby zestawieniem abonentów według grupy krwi, a nie nazwiska”⁶¹.

Wprowadzenie kolejnej metodologii rankingów nastąpiło 22 października 1983 roku. Wtedy to „U.S. News and World Report” opublikował pierwszy ranking szkół wyższych „America’s Best Colleges”⁶². Służył on porównaniu programów studiów licencjackich i opierał się na takich wskaźnikach, jak: reputacja akademicka, zasoby finansowe i akademickie oraz ocena mechanizmów selekcji przyjęć⁶³. W 1987 roku zaczęto wydawać go w formie oddzielnej książki. Metodologia rankingu zakładała wybór 10 najlepszych instytucji kształcenia wyższego przez rektorów uczelni w następujących kategoriach: National Universities, National Liberal Art. Colleges, Smaller Comprehensive Institutions, Southern Comprehensive Institutions, Eastern Comprehensive Institutions, Western Comprehensive Institutions, Western Liberal Arts Colleges, Southern Liberal Arts Colleges, Eastern Liberal Arts Colleges. Ostatecznie jednak publikowano ranking 25 najlepszych Uniwersytetów Krajowych i Krajowych Koledży kształcących w Sztukach Wyzwolonych oraz po 10 najlepszych instytucji z pozostałych kategorii. Oceniano mechanizmy selekcji studentów (wskaźnik przyjęć względem liczby aplikujących, wyniki testów SAT lub egzaminów ACT przyjętych studentów, jakość szkół średnich ukończonych przez kandydatów), jakość kadry akademickiej, zaplecze instytucjonalne, procent rezygnacji/odpadu studentów ze studiów (*student retention*)⁶⁴.

W 1989 roku opublikowano dwa następne rankingi: jeden oparty na powyższej metodologii, drugi – na opiniach oceniających. Ponadto, dokonano oddzielnego pozycjonowania instytucji edukacji wyższej na podstawie poszczególnych kryteriów. Taki sposób prezentacji danych pokazał, że

⁶⁰ *Assesment of Research Doctorate Programs in United States in Humanities*, red. L.V. Jones, G. Lindzey, P.E. Coggeshall, Washington 1982, s. 17, a także kolejne tomy: *Assesment of Research Doctorate Programs in United States in Engineering*; *Assesment of Research Doctorate Programs in United States in Mathematical and Physical Sciences*, <https://www.nap.edu/read/9778/chapter/1#v>

⁶¹ D.S. Webster, *Academic Quality Rankings of American Colleges and Universities*, s. 123.

⁶² Oficjalna strona rankingu: <https://www.usnews.com/rankings>

⁶³ K. Downing, P.J. Looock, H. Tin Leung, *The history and development of higher education ranking systems*.

⁶⁴ A.P. Sanoff, *The U.S. News College Ranking, A View from the Inside*, [w:] *College and University Ranking Systems: Global Perspectives and American Challenges*, April 2007, s. 11-12.

w zależności od przyjętego kryterium oraz metodologii pozycja tego samego uniwersytetu podlegała zmianom. I tak, Yale, który uplasował się na pierwszym miejscu generalnego rankingu, w rankingu opartym na reputacji zajął piąte miejsce, trzecie pod względem selektywności studentów, trzecie pod względem liczby osób rezygnujących ze studiów, drugie pod względem jakości kadry profesorskiej i wreszcie dziewiąte z uwagi na zasoby finansowe⁶⁵. W dalszych latach rozwoju tego rankingu zmieniała się jego metodologia oraz zwiększała liczba rankingowanych instytucji. Dodano także alfabetyczny spis placówek kształcących na poziomie wyższym, które nie zmieściły się na liście najlepszych instytucji⁶⁶. Wielu autorów zajmujących się historią rankingów uważa, że zyskał on szybko dużą popularność i stanowił źródło wiedzy o instytucjach kształcenia wyższego w Stanach Zjednoczonych. W związku z jego dużym wpływem na decyzje kandydatów dotyczące uczelni, na której chcieliby podjąć studia wyższe budził także wiele kontrowersji. O jego niesłabnącej popularności świadczy jednak bez wątpienia to, iż jest wydawany do dnia dzisiejszego, a jego ogłoszenie 13 września każdego kolejnego roku jest wyczekiwane przez opinię publiczną. Jak ujęto to w nagłówku „Washington Post”: „Potępiany, ale nie ignorowany”⁶⁷. Uczelnie umieszczają jego wyniki na własnych stronach internetowych oraz w broszurach informacyjnych dla kandydatów.

Jak wynika z mojego tekstu, historia pierwszych rankingów to historia amerykańska. Pomimo zainteresowania europejskich naukowców relacją wykształcenia wyższego do sukcesu społeczno-zawodowego, ich prace nie stały się inspiracją do tworzenia tabel ligowych uniwersytetów. Rozważający przyczyny tego fenomenu David S. Webster, zwraca uwagę na odmienne modele edukacji uniwersyteckiej w Stanach Zjednoczonych i Europie, które miały wpływ na procesy konkurencyjności. „Amerykańskie społeczeństwo kładło silny nacisk na bycie najlepszym i największym”, stąd logicznie tamtejsze uniwersytety pragnęły przewyższyć pod każdym względem instytucje europejskie. Te z kolei były finansowane przez rządy europejskich państw, a studiowanie na nich wiązało się z prestiżem. Uniwersytety amerykańskie działały w warunkach wolnego rynku, opierały swoje funkcjonowanie w dużej mierze na prywatnych funduszach i zabiegając o studentów, budowały swój prestiż oraz pozycję. Pozycjonowanie uniwersytetów było więc logiczną konsekwencją działalności w warunkach silnego współzawodnictwa i istnienia wielu instytucji kształcenia na poziomie wyższym. Uniwersytetów eu-

⁶⁵ Tamże.

⁶⁶ Tamże, s. 14.

⁶⁷ D. De Vise, *U.S. News College rankings are denounced but not ignored*, „Washington Post”, September 3, 2011, https://www.washingtonpost.com/local/education/us-news-college-rankings-are-denounced-but-not-ignored/2011/09/02/gIQA6Bzz_story.html

ropejskich było relatywnie mniej⁶⁸. David S. Webster wymienia także inne przyczyny braku zainteresowania europejskich uniwersytetów rankingowaniem, między innymi: nieodłączny im prestiż płynący z długoletniej tradycji, wysoka jakość kształcenia, podobna w każdej z tych placówek, w końcu mechanizmy selekcji kandydatów⁶⁹.

Nieprzypadkowo rozkwit rankingów przypadł na początek lat 80., który w Stanach Zjednoczonych był okresem wzrastających oczekiwań wobec edukacji uniwersyteckiej, ale też niepokoju wokół obniżenia jej jakości i inflacji kredencjałów z nią związanych. To także czas wzrostu współzawodnictwa uniwersytetów na globalnym rynku funduszy oraz zasobów ludzkich w postaci wysoko wykwalifikowanej kadry i studentów. Rankingi kładą nacisk na efektywność funkcjonowania uczelni wyższych, co sprawia, że te muszą funkcjonować w „kulturze opartej na dowodach i sposobach regulacji”⁷⁰. Stają się więc przedsiębiorstwami działającymi na rzecz interesariuszy, co zwrótnie wpływa na ich zależność od praw rządzących wolnym rynkiem. Dla tego biznesowego modelu szkolnictwa wyższego kluczowe stają się procesy nadzorowania procesu jakości kształcenia i badań. Rankingowanie uniwersytetów wpisuje się więc w neoliberalną ideę szkolnictwa wyższego, w której badania i kształcenie są zarządzane przez siły działające w obszarze wolnego rynku⁷¹. Rankingi stanowią też narzędzie oceny „wartości inwestycji jednostek w edukację” na poziomie wyższym⁷².

Współcześnie istnieje, jak napisano na początku tego tekstu, bardzo wiele rankingów zarówno w samych Stanach Zjednoczonych, jak i ogólnosiwiatowych. Każdy z nich stanowi oczywiście konstrukcję społeczną, w której jakość i doskonałość, jako metakryteria, nasycone są interesami i władzą. Jak napisałam w moim artykule poświęconym współczesnym globalnym rankingom:

Rankingi redukują kulturę uniwersytetu i jego funkcje do mierzalnych wskaźników. Ponadto, przyjmując wspomniane założenie, że to amerykański elitarny uniwersytet badawczy stanowi „idealny standard” w zakresie szkolnictwa wyższego, preferują one kryteria związane z uprawianiem nauki, nadając mniejsze znaczenie funkcji kształcącej i socjalizacyjnej (które przy tym, choć z istoty swojej mają charakter „jakościowy”, postrzegane są poprzez pryzmat mierzalnych wskaźników). Cała, skomplikowana społecznie, kulturowo i pedagogicznie, rzeczywistość uniwersytecka zostaje

⁶⁸ D.S. Webster, *Academic Quality Rankings: Why They Developed in the United States and not Europe*, s. 116-117.

⁶⁹ Tamże, s. 118-120.

⁷⁰ W. Yat Wai Lo, *University Rankings: Implications for Higher Education in Taiwan*, Singapore 2014, s. 6.

⁷¹ Por. N. Castree, M. Sparke, *Professional geography and the corporatization of the university: experiences, evaluations, and engagements*, *Antipode*, January 2000, 32(3), s. 222-229.

⁷² *University Rankings: Theoretical Basis, Methodology and Impacts on Global Higher Education*.

zredukowana do liczb (...) Można nawet stwierdzić, że w rankingach rzeczywistość nabiera charakteru statystycznego; ważne jest tylko to, co można zmierzyć. W ten sposób porównywanie jakości w zakresie społecznego funkcjonowania uniwersytetów zredukowane zostaje do porównywania liczb, które jakoby tę jakość reprezentują. Skutkiem tego, bez wątpienia, jest tutaj wzrost konkurencji między uniwersytetami. Uczestniczy w niej przy tym każdy poszczególny naukowiec i administrator, a nawet student. Najważniejszym celem ich działalności zdaje się być sukces w „grze klasyfikacyjnej”⁷³.

BIBLIOGRAFIA

- America's Great Scientist Rapidly Decreasing*, "The New York Times Sunday Magazine", 20 November 2010, <http://www.sundaymagazine.org/wp-content/uploads/19101120-2-americas.pdf>
- Assesment of Research Doctorate Programs in United States in Engeneering; Assesment of Research Doctorate Programs in United States in Mathematical and Physical Sciences*, <https://www.nap.edu/read/9778/chapter/1#v>
- Assesment of Research Doctorate Programs in United States in Humanities*, red. L.V. Jones, G. Lindzey, P.E. Coggeshall, Washington 1982.
- Babcock K.Ch., *A Classification of Universities and Colleges With Reference to Bachelors Degree*, Washington 1911.
- Blau P., Zames Margulies R., *The Pecking Order of the Elite*, America's Leading Professional Schools Change, November 1973, 5, 9.
- Bogue E.G., Hall K.B., *Quality and Accountability in Higher Education, Improving Policy, Enhancing Performance*, London 2003.
- Carter A., *An Assessment of Quality in Graduate Education, A Comparative Study of Graduate Departments in 29 Academic Disciplines*, Washington 1966.
- Castree N., Sparke M., *Professional geography and the corporatization of the university: experiences, evaluations, and engagements*, Antipode, January 2000, 32(3).
- Cheal Shin J., Toutjoushian R.K., *The Past, Present and the Future of University Rankings*, [w:] *University Rankings. Theoretical Basis, Methodology, and Impacts on Global Higher Education*, London 2011.
- Claxton P.P., *An Explanatory Statement in Regard to 'A Classification of Universities and Colleges with reference to bachelor's degrees*, United States Beaurou of Education, Washington 1912.
- Davies J.A., Farrell M.A., *The Market Oriented University: Transforming Higher Education*, Edward Elgar, Cheltenham 2016.
- De Vise D., *U.S. News College rankings are denounced but not ignored*, "Washington Post", September 3, 2011, https://www.washingtonpost.com/local/education/us-news-college-rankings-are-denounced-but-not-ignored/2011/09/02/gIQAn6BzzJ_story.html
- Dolan W., *The Ranking Game: The Power of the Academic Elite*, Lincoln 1976.
- Downing K., Looock P.J., Tin Leung H., *The history and development of higher education ranking systems*, Qswownews, Latest Higher Education News, 2 03 2018.
- Ellis H., *A Study of British Genius*, Hurst and Blacket, London 1904.

⁷³ A. Gromkowska-Melosik, *Globalne rankingi uniwersytetów*, s. 11.

- Graham H.D., Diamond N., *The Rise of American Research Universities, Eliters and Challengers in the Postwar Era*, London 1997.
- Gromkowska-Melosik A., *Globalne rankingi uniwersytetów i akademicka gra o status*, Studia Edukacyjne, 2015, 37.
- <https://www.usnews.com/rankings>
- Kunkel B.W., Prentice D.B., *The Colleges' Contributions to Intellectual Leadership*, Bulletin of the American Association of University Professors (1915-1955), 1931, 17, 3.
- Maclean A.H.H., *Where we get our best men, some statistics showing their nationalities, counties, towns, schools, universities, and other antecedents, 1837-1897*, London 1910.
- McKeen Cattell J., *A Further Statistical Study of American Men of Science*, "Science" New Series, 1910, 32, 827.
- Myers L., Robe J., *College Rankings: History Criticism and Reform*, [w:] *College Rankings: History, Criticism and Reform*, Washington 2009.
- National Research Council, *An Assessment of Research-Doctorate Programs in the United States: Biological Sciences*, Washington 1982.
- Reputational Studies of Graduate Education*, AAHE/Eric Higher Education Research Report, May 1980, 9(5).
- Robey J., *Political Science Departments: Reputations versus Productivity*, Political Science?, Spring 1979, 12, 2.
- Roose K.D., Anderson Ch.J., *A Rating of Graduate Programs*, Washington 1970.
- Sanoff A.P., *The U.S. News College Ranking, A View from the Inside*, [w:] *College and University Ranking Systems: Global Perspectives and American Challenges*, Institute for Higher Education Policy, April 2007.
- University Rankings: Theoretical Basis, Methodology and Impacts on Global Higher Education*, Jung Cheol Shin et al., 2011.
- Usher A., *A short global history of rankings*, [w:] *Global Rankings and the Geopolitics of Higher Education: Understanding the influence and impact of rankings on higher education, policy and society*, red. E. Hazelkorn, Routledge, New York – London 2017.
- Vance Grant W., *Statistics in the U.S. Department of Education: Highlights from the Past 120 Years*, [w:] *National Center for Educational Statistics, 120 Years of American Education: A Statistical Portrait*, red. T.E. Snyder, National Center for Educational Statistics, Washington 1993.
- Webster D.S., *Academic Quality Rankings: Why They Developed in the United States and not Europe*, History of Higher Education Annual, 1982, 2.
- Webster D.S., *Academic Quality Rankings of American Colleges and Universities*, Illinois 1986.
- Who's Who in America. A Biographical Dictionary of Notable Living Men and Women*, red. A.N. Marquis, J.W. Leonard, Chicago A.N. Marquis Co., Chicago 1899-1900.
- Yat Wai Lo W., *University Rankings: Implications for Higher Education in Taiwan*, Singapore 2014.